

Diney Costeloe

# De verloren vader

De Fontein

## Proloog

Het was een koude, vochtige nacht en er viel een aanhoudende motregen. Rosemary klampte zich vast aan de rokken van haar moeder, bang voor het donker, bang voor de nachtelijke geluiden. Verkild en ongelukkig begon ze te jammeren, en even later ging haar zachte gesnik over in gehuil.

Haar moeder draaide zich om en suste haar zo ongewoon scherp dat ze een opkomende jammerkreet wegslikte. Ze drukte haar ene vuistje tegen haar mond, terwijl ze het andere nog steviger om de ruwe wol van haar moeders rokken sloot.

‘Stil zijn, meisje,’ fluisterde die. ‘Je moet lief zijn en even hier blijven staan.’ Ze wilde wegstappen, maar het meisje hield haar rokken vast. ‘Laat los,’ fluisterde haar moeder doordringend, en met enige kracht bevrijdde ze zich uit het knuistje.

Ze knielde neer om haar dochter aan te kijken, al konden ze in het donker geen van beiden veel meer dan elkaars omtrekken zien. ‘Blijf hier even staan, liefje,’ zei ze wat vriendelijker. ‘Ik moet alleen even iets ophalen. Ik ben zo terug, ik beloof het. Blijf jij hier staan. Ik laat je niet achter.’ Ze drukte haar lippen op de wang van het kind en streekte geruststellend over haar vochtige haar voordat ze in het donker verdween.

Angstig bleef Rosemary als aan de grond genageld staan, met grote ogen starend in het zwarte niets waarin haar moeder was verdwenen. Ze spitste haar oren om te horen of ze al terugkwam, maar hoorde alleen de regen van de boomtakken druppelen en een zacht geruis in

het gras ergens dichtbij. Toen ergens boven haar een uil kraste slaakte ze een geschrokken kreetje, maar ze bleef waar ze was. Ze was bang voor het donker en wat zich daarin misschien schuilhield, maar nog banger dat haar moeder haar niet meer zou kunnen vinden als ze zich bewoog. Ze schrok van een ander geluid, maar deze keer was het gelukkig haar moeder. Ze had iets bij zich.

‘Rosemary, ben je daar, meisje?’ fluisterde ze zachtjes.

‘Ik ben hier, mam.’ Haar ijle stemmetje sloeg over van angst en opluchting.

‘Goed zo, meisje. Blijf daar.’

Er klonken nog meer geluiden: een schep die in de grond werd gestoken, gegrom en gehijg terwijl het metaal in de grond beet.

‘Wat doe je, mam?’ fluisterde het meisje.

‘Blijf nog maar even stilletjes daar staan, liefje,’ antwoordde haar moeder zachtjes, ‘dan laat ik het je zo meteen zien.’

De graafgeluiden gingen nog een poosje door, en toen voelde het kleine meisje de hand van haar moeder op de hare. ‘Kom even hier.’ Ze volgde de hand die aan haar trok tot ze naast haar moeder stond, veilig binnen de cirkel van haar arm. Het regende nog steeds, maar er kwam heel ijl maanlicht door de wolkenflarden heen. Nu haar ogen wat meer aan het donker gewend waren, zag ze dat er een kleine kuil in de vochtige grond was gemaakt. Er stond een boompje naast, klaar om te worden geplant.

‘Luister, Rosy,’ zei haar moeder. ‘We gaan nu een boom planten voor je vader, net zoals die andere mensen vanmiddag hebben gedaan, weet je nog?’

Rosemary knikte. Ze had de groep volwassenen eerder die dag bomen zien planten aan het eind van de dorpsweide.

‘Ze zijn voor de arme soldaten die na de oorlog niet meer naar huis terugkeerden. Bij elke boom staat een naam, zie je, zodat niemand ze vergeet,’ had haar moeder verteld, terwijl ze van een afstandje naar de ceremonie hadden staan kijken.

‘Nou, ze wisten niet dat ze er ook een voor jouw vader moesten

planten,' mompelde haar moeder nu, 'dus doen we dat zelf, alleen jij en ik.' Ze pakte het boompje en zette het zorgvuldig in de kuil die ze had gegraven. 'Duw jij de aarde maar terug in het gat, Rosy.'

Het kleine meisje ging op haar knieën zitten en schoof vochtige, modderige aarde in het gat. Het bleef dik en lijmachtig aan haar vingers plakken, en het rook naar vochtige bladeren. Ze vond het een naar gevoel en trok haar handen terug. Normaal gesproken zou haar moeder haar handen nu afvegen, maar deze keer niet.

'Goed zo, meisje, doe nog maar een klein beetje meer,' fluisterde ze. Over het hoofd van haar dochter tuurde ze nerveus het donker in. Met tegenzin schoof het kind nog meer aarde om de boomwortels heen, tot haar moeder zachtjes zei: 'Dat is wel genoeg.' Ze pakte de schep, vulde snel de rest van het gat en streek de aarde glad. Daarna schraapte ze wat bladafval bij elkaar en verspreidde dat om de voet van de stam, zodat de nieuwe boom niet meer afweek van de andere acht jonge essen die eerder die dag waren geplant.

Toen ze de schep had neergelegd, pakte ze haar grote zwarte handtas van de grond en haalde er een fotolijstje uit dat op een houten pen was bevestigd. Achter het glas, in nette zwarte blokletters op een stukje karton, stonden de woorden: VOOR DE ONBEKENDE SOLDAAT. Ze drukte het haar dochter in de handen. 'Deze boom is voor je vader,' legde ze uit, 'dus we steken dit bordje in de grond ernaast.' Ze legde haar handen over die van het kind heen, en samen duwden ze de lange houten pen met het lijstje naast het stammetje van de jonge essenboom in de grond.

'God zegene je,' mompelde ze. 'We zullen je nooit vergeten.'

Ze nam haar dochter, en de zijne, in haar armen. Hun tranen vermengden zich met de vallende regen. Even bleven ze nog zo zitten, op hun knieën op de vochtige grond, en toen stond de moeder op. Ze bukte zich en kuste haar dochter op de wang. 'Dit is ons geheim, liefje,' zei ze vriendelijk. 'Je moet niemand vertellen dat we deze boom voor je papa hebben geplant.'

'Zelfs opa en oma niet?' vroeg het meisje, al was ze niet echt ver-

baasd om dat verbod, want mama sprak nooit over haar vader wanneer opa of oma erbij waren.

‘Zelfs opa en oma niet,’ antwoordde haar moeder. ‘Jij en ik zijn de enigen op de hele wereld die ooit zullen weten voor wie deze boom is en wie hem heeft geplant. Beloof je dat?’

‘Ik beloof het,’ antwoordde het kleine meisje plechtig. ‘Op de hele wereld... voor altijd!’

De maan kwam achter een wolk tevoorschijn en de twee haastten zich weg, bang om te worden gezien door nieuwsgierige ogen, maar die nacht ging de moeder naar bed met een rustiger gemoed dan ze in bijna vier jaar tijd had gehad.

De negende es stond vredig in het maanlicht, een extra boom in een pas aangeplant gedenkbosje.

2001

# 1

‘Over mijn lijk,’ verklaarde Cecily Strong ronduit. ‘Dat is het Essensbosje!’

‘Het Essensbosje?’ Mike Bradley, managing director van Brigstock Jones, projectontwikkelaars, stond voor het eerst van zijn leven met zijn mond vol tanden. ‘Het spijt me, mevrouw, als u misschien... Ik bedoel, natuurlijk...’

‘De bomen aan het eind van de dorpsweide,’ legde Cecily uit. ‘U kunt die bomen niet rooien voor een weg! Dat is het Essensbosje.’

‘Mevrouw, ik verzeker u...’ begon Mike Bradley, die zich afvroeg wie dat rare oude mens was en kwaad begon te worden omdat hij zo werd belaagd door iemand die beslist in de negentig moest zijn, ‘dat als er een andere –’

‘En weet u wel wat het Essensbosje is, beste man?’ ging Cecily rustig door, alsof hij niets had gezegd. ‘Nee, natuurlijk weet u dat niet. U hebt geen idee.’

‘Nou, het is eh...’ begon Bradley, die inderdaad geen idee had.

Cecily ploegde voort. ‘Het is een gedenkteken. Dát is wat het is.’

Tijdens de hele bijeenkomst was er geschuifel en gemompel te horen geweest, zelfs terwijl de hoofdsprekers aan het woord waren, maar nu kon je een speld horen vallen en waren alle ogen op Cecily gericht.

‘Het Essensbosje is tachtig jaar geleden geplant, in 1921,’ vertelde Cecily, ‘als gedenkteken voor dorpingen die sneuvelden voor hun koning en vaderland in de Grote Oorlog. Voor onze jongens die niet meer naar huis terugkeerden. Elk van die bomen is geplant voor een

gesneuvelde soldaat, en een van hen was mijn broer Will.’ Cecily’s ogen bleven op hem gericht. ‘Ik word in juni drieënnegentig. Mijn broer, Will Strong, was nog maar zeventien toen hij vertrok, en hij was dood voor zijn achttiende, opgeblazen door een granaat. Het enige wat er nu nog van hem over is, is de boom die ter nagedachtenis aan hem is geplant. Dat is het enige wat er over is van hem en de andere jongens die naar de oorlog gingen. Als u die bomen wilt omhakken voor een weg, het gedenkteken voor die jongens wilt verwoesten, dan zal ik u iets vertellen, meneer Bradley of wie u dan ook bent,’ – ze keek kwaad naar het podium – ‘dan zult u eerst langs mij moeten!’

Mike Bradley had hard gewerkt om de dorpingen van Charlton Ambrose van de nieuwe ontwikkelingsplannen te overtuigen, omdat het dorp verdeeld was over de voorgestelde bebouwing van de oude moestuinen. Het had al de hele avond onheilspellend gerommeld in de zaal. De korte stilte die op Cecily Strong’s woorden volgde, werd verbroken toen iedereen tegelijk begon te praten. De oude dame negeerde de ophef die ze had veroorzaakt, pakte met grote waardigheid haar looprek en liep rustig de zaal uit.

Mike Bradley sprong meteen overeind en probeerde met de pure kracht van zijn persoonlijkheid een einde te maken aan het geroezemoes in de zaal. ‘Dames en heren!’ riep hij. ‘Dames en heren, ik kan u verzekeren dat de nagedachtenis van de oorlogsslachtoffers niet onteerd zal worden. Mijn bedrijf zal uiteraard een stenen monument voor hen plaatsen, als permanent gedenkteken voor hun moed en opoffering.’

‘Ze hebben al een permanent gedenkteken,’ riep iemand boos, ‘totdat jullie het omhakken, tenminste.’

Er brak weer tumult uit. Mensen riepen door elkaar heen om hun mening over deze nieuwste ontwikkeling kenbaar te maken. Mike Bradley ging met een rood aangelopen gezicht van woede weer zitten. Hoe had hij zo in een hinderlaag kunnen lopen? Waarom had niemand hem over die gedenkbomen verteld? Iemand op kantoor had



zijn huiswerk niet goed gedaan, en wie het ook was, zijn kop zou rollen. Hij hield niet van situaties waar hij geen controle over had.

Toegang tot de bouwlocatie via de dorpsweide was van kritiek belang voor het hele project, anders zou hij nooit hebben toegezegd dit verlopen dorpshuis te vervangen als essentieel onderdeel van de deal. Bradley keek kwaad door de zaal, maar in alle ophef was hij vergeten.

Het was Paula Sharp, de voorzitter van de dorpsraad, blijkbaar duidelijk dat ze vanavond niet verder zouden komen, want ze sloeg met haar voorzittershamer op tafel om wat orde te herstellen. ‘Dames en heren, mevrouw Strong heeft een kwestie ter sprake gebracht die meerdere families in het dorp zal aangaan en waarvan ik denk dat hij moet worden besproken in een andere setting dan deze. Ik bedank meneer Bradley voor zijn aanbod om de gedenkbomen te vervangen, maar het lijkt me duidelijk dat hier vanavond geen besluit over kan worden genomen, dus schors ik deze vergadering.’

Rachel Elliott van de plaatselijke krant, de *Belcaster Chronicle*, was door haar redacteur gestuurd om een artikel over de bijeenkomst te schrijven.

In het korte briefje van Drew had alleen maar gestaan: *Openbare bijeenkomst dorpshuis Charlton Ambrose. 19.30 uur. Voorgesteld nieuwbouwproject.*

Bij haar aankomst had het kleine dorpshuis al gegonsd van verwachting, waardoor Rachel het gevoel had gekregen dat er meer aan deze bijeenkomst moest vastzitten dan ze had verwacht.

Gedurende de avond had het dorp zich in twee duidelijk tegenstelde kampen verdeeld over de voorgestelde ‘Verbeterplannen Charlton Ambrose’, en ondanks af en toe een stem van de rede waren de gemoederen hoog opgelopen.

Rachel had Mike Bradley nog nooit ontmoet, maar ze kende zijn reputatie als keiharde zakenman en had belangstellend toegekeken toen hij was opgestaan om het woord te nemen. Hij was een imposante man van eind veertig, met uitdunnend zandbruin haar en een

rossig gezicht. Er was een scherpte in zijn lichtbruine ogen te zien, een meedogenloosheid waarvan Rachel begreep dat die hem had gebracht waar hij nu stond. Ze voelde die ogen even op haar belanden en beseffen wat de reden voor haar aanwezigheid was, terwijl ze met haar pen in de aanslag wachtte tot hij van wal stak.

Vol zelfvertrouwen en op nogal neerbuigende toon, vond Rachel, had Mike Bradley uitgelegd wat zijn plannen waren met het oude moestuinperceel dat hij van de dorpsraad had gekocht. Hij antwoordde behendig op vragen over het aantal starterswoningen, de afmetingen van de luxere woningen en het nieuwe dorps huis. Terwijl ze aantekeningen maakte, moest Rachel het hem wel nageven: het was een zeer professioneel optreden van een man die wist wat hij wilde en vastbesloten was het te krijgen. Hij bleef kalm en onverstoorbaar onder een behoorlijke hoeveelheid venijn van de anti-nieuwbouwlobby. Pas toen Cecily Strong met haar sensationele mededeling was gekomen, had Rachel hem zijn koelte zien verliezen. De rode blos die vanuit zijn kraag omhoogkroop en de woedende glans in zijn ogen zouden het personeel op zijn kantoor ongetwijfeld hebben gewaar schuwd om zich gedeisd te houden, en die tekenen gingen ook niet aan Rachel voorbij. Ze keek belangstellend naar Mike Bradley toen hij, totaal vergeten door de andere aanwezigen die opgewonden in discussie waren, zijn papieren in zijn koffertje propte en zich klaar maakte voor een snelle aftocht. Het was haar duidelijk dat hij nu alleen nog maar uit het zaaltje weg wilde om uit te zoeken wie er zo'n blunder had begaan.

Rachel onderschepte hem toen hij van het podium stapte. Hij keek fronsend naar haar omdat ze hem de weg versperde, maar ze deed dit werk al lang genoeg om zich niet te laten intimideren door zijn bullebaktactieken. 'Meneer Bradley,' zei ze glimlachend. 'Ik ben Rachel Elliott van de *Belcaster Chronicle*, en ik zou u graag een paar vragen willen stellen...'

Hij plakte een glimlach op zijn gezicht. 'Natuurlijk, mevrouw Elliott, wanneer u maar wilt. Bel mijn secretaresse maar even.' Hij haalde een

kaartje uit zijn binnenzak en gaf het haar. ‘Ik kijk ernaar uit. Als u me nu wilt excuseren...’ Hij duwde haar nog net niet opzij.

Ze stopte zijn kaartje in haar zak en keek naar het podium, waar Paula Sharp nog in gesprek was met David Andrews, de planoloog. Rachel wist waar ze hen kon vinden, dus draaide ze zich weer om, op zoek naar bewoners van Charlton Ambrose die ze kon interviewen. De zaal begon al leeg te lopen, maar ze zag dat een van de meer uitgesproken leden van de ‘anti’-lobby, die zichzelf tijdens de vergadering bekend had gemaakt als Peter Davies, nog in gesprek was met een lange man van begin dertig.

Ze liep naar hem toe. ‘Pardon, meneer Davies?’

Davies keek op. ‘Ja. En wie bent u dan wel?’ zei hij nors. Hij was een kleine, gedrongen man, waarschijnlijk in de vijftig, maar hij zag er ouder uit, met een rond gezicht en grijs haar dat slordig over de kraag van zijn oude tweedjasje hing. Hij keek fronsend naar Rachel, maar de lijntjes rondom zijn ogen en mond wezen erop dat hij altijd zo keek en zich niet specifiek aan haar stoorde.

‘Rachel Elliott, *Belcaster Chronicle*. Ik wilde vragen wat u van de voorgestelde nieuwbouw vindt... In principe, bedoel ik. Ik leid uit uw opmerkingen van vanavond af dat u bedenkingen hebt.’

‘Bedenkingen!’ Peter Davies lachte bruusk. ‘Dat kun je wel zeggen, ja. Ik zou weleens willen weten hoe die gast van een Mike Bradley er al zover mee is gekomen. Hoe heeft hij om te beginnen die percelen in handen gekregen? Hoe kan de dorpsraad die zomaar onder onze neus vandaan verkopen?’

‘Ik neem aan omdat ze eigendom waren van de dorpsraad,’ zei Rachel luchtig, ‘maar daar ga ik nog navraag naar doen, maakt u zich maar geen zorgen.’ Ze glimlachte. ‘Kunt u me nog wat meer vertellen over die bomen? Over... het Essenbosje, zo heet het toch?’

‘Ja, het Essenbosje. Nou, ze zijn gepland na de Eerste Wereldoorlog, snap je. Ter nagedachtenis, dus. Twee ervan zijn voor mijn oudooms John en Dan, broers van mijn opa.’

‘O ja?’ Rachel was gefascineerd. Peter Davies had zelf niets over die

bomen gezegd toen hij uitsprak dat hij tegen de nieuwbouwplannen was, en ze vermoedde dat hij er waarschijnlijk ook geen moment aan had gedacht voordat Cecily erover begon. ‘Dan wilt u vast niet dat die bomen worden omgehakt.’

‘Nee,’ zei Davies overtuigd. ‘We moeten onze doden respecteren. Die bomen staan daar al zowat tachtig jaar en we laten hier geen projectontwikkelaar’ – zijn tong rolde minachtend om dat woord heen – ‘zomaar naar binnen walsen en ze omhakken.’

‘Hoeveel bomen zijn het?’ vroeg Rachel belangstellend.

‘Acht of negen,’ antwoordde Davies.

‘Voor wie... Ik bedoel, ter nagedachtenis van wie zijn de andere?’

Peter Davies haalde zijn schouders op. ‘Weet ik niet meer. Een ervan is voor de broer van die ouwe Cecily Strong, dat weet ik wel. Je zou wat navraag moeten doen, al denk ik niet dat er nog veel mensen over zijn die die soldaten hebben gekend. Behalve Cecily, natuurlijk. Cecily weet het waarschijnlijk wel. Ze heeft ze niet meer allemaal op een rijtje, maar ze weet nog alles van toen ze jong was.’

‘Ik zal het haar vragen,’ zei Rachel. ‘Weet u waar ze woont?’

‘Yew Tree Cottage, naast de kerk.’

‘Bedankt, meneer Davies, u hebt me enorm geholpen.’ Ze wendde zich glimlachend tot de andere man. ‘Uw naam weet ik niet, vrees ik, maar ik wil ook graag horen wat u van de verbeterplannen vindt.’

‘Nick Potter,’ zei de man. Hij gaf haar een stevige hand. Hij was lang, zeker 1 meter 80, met brede schouders, en terwijl Rachel zijn hand drukte werd ze zich bewust van zijn ingehouden kracht. Hij had blond haar dat een beetje te lang was, en in zijn diepliggende blauwe ogen was een glimlach te zien.

‘Meneer Potter,’ zei ze ontspannen. ‘Nu weet ik het weer. U had het tijdens de bijeenkomst over’ – ze dacht snel na en speelde zijn eerdere woorden in haar hoofd af – ‘hoeveel van de dorpsweide er opgeofferd zou moeten worden.’

‘Dat klopt, ja.’

‘En wat vindt u van de voorgenomen nieuwbouw?’

‘Eigenlijk ben ik er in principe wel voor,’ antwoordde Nick Potter. ‘We hebben behoefte aan meer woningen in het dorp, zeker betaalbare woningen voor jonge stellen, maar er moet wel goed over worden nagedacht en het moet op de juiste manier worden aangepakt.’

‘En het Essenbosje?’ vroeg Rachel.

‘Nou, dat van die bomen hoorde ik pas vanavond. Ik ben nog een relatieve nieuwkomer in Charlton Ambrose...’

‘Import,’ mompelde Peter Davies, die nog naast hem stond.

Nick Potter keek even grijnzend naar hem. ‘Ja, Peter, import. Maar het is wel mijn thuis, en ik wil niet dat het wordt verpest met te veel of slecht geplande nieuwbouw.’

‘En u denkt dat dit plan te veel zou zijn?’ vroeg Rachel.

‘Dat weet ik nog niet,’ antwoordde Potter. ‘Brigstock Jones moet natuurlijk genoeg huizen kunnen verkopen om het project voor hen de moeite waard te maken, vooral als ze ook nog een weg moeten aanleggen en een nieuw dorpshuis moeten bouwen. Maar een woningbouwproject van die omvang kan het karakter van het hele dorp veranderen, en dus moet er goed over worden nagedacht voordat het wordt goedgekeurd. Ik ga een brief schrijven naar de planningscommissie met een aantal dingen waarvan ik vind dat ze er rekening mee moeten houden.’

‘Waaronder de bomen?’ vroeg Rachel zachtjes.

Potter haalde zijn schouders op. ‘Nou, als ik het niet doe, doen anderen het wel. Het is me duidelijk dat ze voor sommige mensen ontzettend belangrijk zijn.’

De lichten in de zaal begonnen uit te gaan, en Rachel keek om en zag dat zij drieën als enigen nog binnen waren en dat de conciërge bij de deur rondhing.

‘Volgens mij is dat een hint,’ zei Potter grijnzend.

‘Ik denk het ook,’ beaamde Rachel. ‘Bedankt voor uw tijd.’ Ze gaf de beide mannen haar kaartje en voegde eraan toe: ‘Als u hier verder nog iets over kwijt wilt, bel me dan gerust.’

Ze verlieten de zaal, en Rachel ging naar haar auto terwijl de twee mannen het donkere dorp in liepen.

Thuis sloot Rachel de gordijnen tegen de kille, vochtige nacht, schonk een glas wijn voor zichzelf in en zette haar computer aan.

Wat een avond was het geworden, dacht ze. Ze had een oersaaië bijeenkomst verwacht, maar het was regelrecht vuurwerk geweest. Juist vanwege die onvoorspelbaarheid was Rachel zo dol op haar werk. Bij de *Belcaster Chronicle* was geen dag hetzelfde, geen dag saai. Hoewel veel van de onderwerpen waarover ze schreef routine waren, soms zelfs alledaags, vond Rachel het heerlijk om met mensen te praten en te achterhalen hoe zij tegen de wereld aan keken. Het fascineerde haar om te horen wat belangrijk voor hen was. Als ze lucht kreeg van een verhaal was ze net een terriër en zette ze haar tanden erin totdat ze elk detail had blootgelegd en het zich eigen had gemaakt.

‘En hier zit een goed verhaal in, ik weet het zeker,’ mompelde ze, terwijl ze wachtte tot haar computer opstartte. Ze bladerde door haar aantekeningen en overwoog hoe ze dit zou benaderen. Er waren verschillende aspecten die ze in aanmerking moest nemen, en ze besefte al snel dat ze genoeg stof had voor meer dan één artikel.

Ze had nog veel meer informatie nodig, maar als ze dat kon vinden, wist ze dat dit verhaal een vervolg kon krijgen. Ze moest beslist met Cecily Strong praten, maar het had vanavond geen zin gehad om meteen achter haar aan te gaan.

Ik moet haar in haar eigen woning spreken als het kan, zodat ze op haar gemak is, dacht Rachel. Zij zal degene zijn die het meest weet over het Essenbosje en de mannen die ermee worden herdacht.

Rachel bleef het grootste deel van de avond achter haar computer zitten. Haar artikel over de bijeenkomst in Charlton Ambrose was het gemakkelijkste gedeelte. Ze hield het bij een feitelijk verslag met de voors en tegens van de nieuwbouw zoals die waren gepresenteerd voordat de zaak was gecompliceerd door het Essenbosje.

Natuurlijk was Cecily's onthulling het hoogtepunt van de avond geweest, en Rachel beschreef het probleem dat de bomen opleverden, maar ze besloot dat ze meer onderzoek wilde doen naar de geschiedenis van het Essenbosje voordat ze dieper op dat aspect inging.

Hier lag een kans om zelf een verhaal op te bouwen, om het te ontwikkelen en door te zetten. Die kans zou ze grijpen. Er waren meer dan genoeg invalshoeken om verder uit te diepen, en Rachel wilde dat in enig detail voorbereiden voordat ze het aan Drew Scott voorlegde.

Ze stelde een lijst op van dingen die haar aandacht hadden getrokken, kleine dingen die nader verkend moesten worden, en werkte haar aantekeningen van de bijeenkomst en haar gesprek met Peter Davies en Nick Potter verder uit.

Vastbesloten om alles te noteren terwijl het nog vers in haar geheugen zat, kroop Rachel uiteindelijk pas in bed toen de rode cijfers van haar wekkerradio 04.45 uur aangaven.